

NIEUW GESPREK MET INSPECTEUR ONGE

Er zijn alle soorten van stiltes, maar de stilte waarmee Jan Prins deze ochtend te maken had, was bijna beangstigend en zat vol met alle denkbare soorten onheil. Bij zo'n stilte is het moeilijk om rustig te blijven zitten en niet met je voeten te schuifelen of onduidelijke bewegingen met je handen te maken.

Jan Prins wist dat en hij deed zijn uiterste best om zich te concentreren op onbeweeglijkheid, terwijl hij in stilte telde: tien seconden, twintig, dertig, een minuut, anderhalve minuut, twee minuten ...

Een paar minuten geen vin verroeren duurt voor je gevoel langer dan een kwartier, zeker als je tegenover een inspecteur van de recherche zit die je aanstaart met ogen waarin minder dan niets te lezen valt, een mond als een streep en neusgaten waar elk moment stoom uit kan komen.

Toch zeg ik niets, dacht Jan die langzaamaan een vervaarlijke kalme over zich voelde komen. Ik ben hier omdat ik iets te vertellen heb en niet andersom. Hij kan me wat, zestien keer en met gekleurde linten eromheen. Ik zeg niets. Helemaal niets. He-le-maal ...

Hij opende net zijn mond omdat de spanning uiteindelijk niet te harden was, toen iemand een tik tegen de deur van de verhoorkamer in het Amsterdamse politiebureau aan de Elandsgracht gaf, zijn hoofd om de hoek stak en zei: 'Er is telefoon voor u, inspecteur.'

De grauw van inspecteur Onge klonk zo nijdig dat het hoofd drie tinten bleker werd. ‘Ik ben dus bezig,’ zei Onge. ‘En je weet langzamerhand ...’

‘De commissaris, inspecteur. Hij zei ... Het gaat over dat onderzoek van gisteren en eergisteren en ...’

Jan viel bijna om door de zucht met windkracht 8 van de inspecteur, die zijn stoel achteruit schopte, een waarschuwend vinger hief en zei: ‘Straks is het gedaan met stommetje spelen. Het is dat je het weet.’

Jan knikte, zei: ‘Ja, inspecteur’ en voelde zich kilo’s lichter toen hij alleen was.

Toen Onge terugkwam, zag hij er een stuk opgewekter uit. ‘Soms gaat er wel eens iets goed,’ mompelde hij toen hij weer tegenover Jan zat, zich vooroverboog en zijn armen op het formica tafelblad legde. ‘Vertel nou maar eens waarvoor je hier zit.’

Jan keek verontwaardigd. ‘Dat vroeg u me een dag of wat geleden ook. Ik zit hier in elk geval niet voor mijn lol.’

Inspecteur Onge bewoog een hand net ver genoeg om een stofje van zijn colbert te plukken. ‘Waarvoor ik je heb gevraagd hier te komen,’ zei hij terwijl hij Jan even streng aankeek als kort tevoren.

‘Horst Moeller?’ vroeg Jan voorzichtig.

Onge knikte. ‘Dat begint er op te lijken, maar misschien wil je eerst uitleggen waarom ik je pas een uur geleden kon bereiken. En dat alleen nog via de huishoudster van je vader die zei dat ze de boodschap

door zou geven.’ Een dreigende vinger verscheen voor Jans ogen. ‘Ze wilde niet vertellen waar je zat. Zelfs niet aan een inspecteur van de recherche. Toen ik zei dat ik haar naar het bureau zou laten halen, verbrak ze de verbinding.’

‘Waarna ze mij belde en zei dat ik naar de Elandsgracht moest, omdat ze geen tijd had om in een bureau te zitten niks.’

‘Ik mag dus aannemen dat je in een hotel verbleef op niet te grote afstand?’

Jan knikte.

‘Samen met die rode sproetenontploffing